

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 346/06-38

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. apríla 2007 v senáte zloženom z predsedu Jána Lubyho, zo sudkyne Marianny Mochnáčovej a sudcu Ladislava Orosza v konaní o sťažnosti J. V., T., zastúpeného advokátkou JUDr. Z. C., T., v ktorej namieta porušenie základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 42/2006 z 2. mája 2006, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo J. V. podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj jeho právo podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 Tos 42/2006 z 2. mája 2006 **p o r u š e n é b o l i .**

2. J. V. **p r i z n á v a** finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré je Krajský súd v Trnave **p o v i n n ý** vyplatiť mu do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Krajský súd v Trnave je p o v i n n ý uhradiť J. V. trovy právneho zastúpenia v sume 5 788 Sk (slovom päťtisícsemdesiatosem slovenských korún) na účet jeho právnej zástupkyne JUDr. Z. C., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením sp. zn. III. ÚS 346/06 z 3. novembra 2006 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť J. V. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Z. C., T., v ktorej namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 5 ods. 1 a 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 Tos 42/2006 z 2. mája 2006 (ďalej aj „uznesenie z 2. mája 2006“).

Zo sťažnosti sťažovateľa a jej príloh vyplýva, že uznesením z 2. mája 2006 krajský súd zrušil uznesenie Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) č. k. 5 T 107/05-727 z 9. marca 2006 (ďalej aj „uznesenie z 9. marca 2006“), ktorým bolo rozhodnuté o prepustení sťažovateľa na slobodu a zamietol jeho žiadosť o prepustenie z väzby.

Vo svojej argumentácii sťažovateľ uviedol, že krajský súd podľa neho nepostupoval pri zrušení uznesenia okresného súdu z 9. marca 2006 ani pri rozhodovaní o jeho žiadosti o prepustenie z väzby v súlade s § 147 ods. 1 zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom poriadku súdnom (trestný poriadok) v znení platnom do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný poriadok“) a v súlade s § 134 ods. 2 Trestného poriadku. Krajský súd pri rozhodovaní v jeho veci podľa neho nepreskúmal riadne spisový materiál ani zákonnosť konania, ktoré vydaniu uznesenia okresného súdu z 9. marca 2006 predchádzalo (v tejto súvislosti poukazoval

predovšetkým na porušenie § 176 ods. 2 Trestného poriadku Okresnou prokuratúrou T. (ďalej len „okresná prokuratúra“), tým že sťažovateľa aj jeho obhajcu neskoro upozornila na zamýšľanú zmenu právnej kvalifikácie skutku v obžalobe), nevyrovnal sa s jeho argumentáciou z vyjadrenia k sťažnosti ani s argumentáciou obsiahnutou v jeho žiadosti o prepustenie z väzby, v odôvodnení svojho rozhodnutia neuviedol úvahy, ktorými sa spravoval pri svojom rozhodovaní, ani dôvody, pre ktoré sa stotožnil s argumentáciou okresnej prokuratúry a napokon preto, že nerozhodol o sľube, ktorý bol sťažovateľom nadiktovaný do zápisnice na hlavnom pojednávaní 9. marca 2006.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví, že krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos 42/2006 z 2. mája 2006 porušil jeho základné právo podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, a práva podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru, zruší uznesenie z 2. mája 2006 a prepustí sťažovateľa z väzby na slobodu, prizná sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie v sume 250 000 Sk a úhradu trov právneho zastúpenia.

Krajský súd sa k sťažnosti sťažovateľa vyjadril podaním z 9. januára 2007 prostredníctvom svojej predsedníčky. Z vyjadrenia vyplýva, že uznesením z 2. mája 2006, rozhodoval krajský súd o sťažnosti okresného prokurátora proti uzneseniu okresného súdu z 9. marca 2006. Podľa názoru predsedníčky krajského súdu:

«Senát krajského súdu predmetnú vec rozhodoval s náležitou pozornosťou tak, ako aj všetky ostatné veci pridelené do senátu 5 To. Pokiaľ sťažovateľ v sťažnosti adresovanej Ústavnému súdu SR uviedol, že krajský súd nepreskúmal spisový materiál a len prevzal konštatovanie Okresnej prokuratúry v T., treba uviesť, že krajský súd tak ako to konštatoval aj v citovanom uznesení zo dňa 2. 5. 2006 po preskúmaní spisového materiálu si osvojil argumentovanie okresného prokurátora obsiahnuté v nim podanej sťažnosti.

K vyjadreniu, ktoré podal obžalovaný k sťažnosti prokurátora treba uviesť, že aj týmto sa krajský súd zaoberal, čo z uznesenia krajského súdu aj vyplýva. Krajský súd pri rozhodovaní skúmal dôvodnosť trvania väzby u obžalovaného, pričom dospel k záveru, že tieto trvajú aj naďalej. Stručne pritom poukázal na to, v čom vidí existenciu trvania

väzby u obžalovaného, čo stručne formuloval „po zvážení všetkých relevantných skutočností“.

Treba uviesť, že k takémuto konštatovaniu dospel po vyhodnotení tak, osoby obžalovaného, charakteru trestnej činnosti, pre ktorú je stíhaný, i po zvážení jeho predchádzajúceho spôsobu života.

Čo sa týka námietok sťažovateľa, že okresný prokurátor porušil ustanovenie § 176 ods. 2 Tr. por. tieto neboli predmetom skúmania pri rozhodovaní o existencii väzobných dôvodov u obžalovaného v danom štádiu konania. Konaním predchádzajúcim napadnutému uzneseniu sa rozumie konanie, ktoré vyústilo do napadnutého uznesenia.

V predmetnej veci je vytýčený na Okresnom súde v Trnave termín hlavného pojednávania na deň 24. 1. 2007 a spisový materiál je v dispozícii príslušného predsedu senátu Okresného súdu v Trnave. Preto nie je možné spätne preverovať tvrdenia sťažovateľa, či v spise sa nachádzajú vyjadrenia poškodených M. a K., z ktorých vyplýva, že sa ich sťažovateľ v minulosti snažil ovplyvniť. Pokiaľ sa to však konštatuje v uznesení zo dňa 9. 3. 2006, zrejme takéto vyjadrenia zo spisového materiálu vyplývajú.

Z uvedených dôvodov navrhujem, aby Ústavný súd Slovenskej republiky nevyhovел sťažnosti sťažovateľa.»

Sťažovateľ na základe výzvy ústavného súdu podaním doručeným 12. apríla 2007 zaujal stanovisko k vyjadreniu predsedníčky krajského súdu. Vo svojom stanovisku v zásade zopakoval argumentáciu uvedenú už v sťažnosti a v jeho závere uviedol: „Vyjadrenie predsedníčky K. S. v Trnave ma iba utvrdilo v tom, že tento súd porušuje ľudské práva a zákl. slobody vyplývajúce z Ústavy SR a Dohovoru a rozhoduje bez overenia a preštudovania spisového materiálu.“

Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde vo veci sťažnosti sťažovateľa upustil od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich stanoviskami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci. V dôsledku toho senát predmetnú sťažnosť prerokoval na svojom zasadnutí bez prítomnosti účastníkov, ich zástupcov a verejnosti len

na základe písomne podaných stanovísk účastníkov a obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu.

Sťažnosť v tejto veci pôvodne prijal 3. novembra 2006 na ďalšie konanie III. senát ústavného súdu. Dňa 22. januára 2007 skončilo funkčné obdobie sudcovi spravodajcovi, ktorému bola vec na ústavnom súde pridelená. Po schválení Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na rok 2007 a prerozdelení vecí novovymenovaným sudcom sa sudkyňou spravodajkyňou v tejto veci stala Marianna Mochnáčová, ktorá je členkou IV. senátu. Z uvedeného dôvodu vec prerokoval a vo veci samej rozhodol IV. senát ústavného súdu v zložení, ktoré je uvedené v záhlaví tohto nálezu.

II.

Stručný prehľad doterajšieho priebehu trestného konania vo veci sťažovateľa bol získaný nahliadnutím do príslušných spisov okresného súdu:

- sťažovateľ bol obvinený uznesením vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odboru skráteného vyšetrovania v T. sp. zn. ČVS: ORP-5124/2-OVS-TT-2004 zo 16. decembra 2004. Trestné stíhanie bolo začaté 16. decembra 2004 vydaním uvedeného uznesenia pre pokračovací trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a ods. 2 zákona č. 140/1961 Zb. Trestného zákona platného do 31. decembra 2005 (ďalej len „Trestný zákon“) a pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona,

- okresná prokuratúra podala 17. decembra 2004 okresnému súdu návrh na vzatie sťažovateľa do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku,

- uznesením okresného súdu sp. zn. Tp 233/04 z 18. decembra 2004 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodov uvedených v § 67 ods. 1 písm. b) a c) Trestného poriadku a zároveň bolo rozhodnuté o neprijatí jeho sľubu,

- krajský súd o sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu z 18. decembra 2004 rozhodol uznesením sp. zn. 4 Tpo 98/04 z 20. januára 2005, ktorým jeho sťažnosť zamietol podľa § 148 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku,

- dňa 15. júna 2005 okresná prokuratúra podala okresnému súdu obžalobu proti sťažovateľovi pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s trestným činom výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona, pre trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s trestným činom ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Trestného zákona, trestný čin porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1 a 2 Trestného zákona a trestný čin výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona,

- okresný súd 9. marca 2006 uskutočnil hlavné pojednávanie v predmetnej veci, na ktorom sťažovateľ požiadal o prepustenie z väzby na slobodu a súčasne aj o nahradenie väzby sľubom, ktorý nadiktoval priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní,

- okresný súd uznesením sp. zn. 5 T 107/05 z 9. marca 2006 sťažovateľa prepustil z väzby na slobodu,

- okresný prokurátor podal proti uzneseniu z 9. marca 2006 sťažnosť, o ktorej krajský súd na neverejnom zasadnutí 2. mája 2006 uznesením sp. zn. 5 Tos 42/2006 rozhodol tak, že podľa § 149 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie zrušil v celom rozsahu a podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku zamietol žiadosť sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu,

- okresný súd rozhodol o ďalšej žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu uznesením okresného súdu sp. zn. 5 T 107/05 zo 14. júla 2006, ktorým ho prepustil z väzby na slobodu,

- príkaz na prepustenie sťažovateľa z väzby bol okresným súdom daný 18. júla 2006.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 17 ods. 2 ústavy nikoho nemožno stíhať alebo pozbaviť slobody inak, ako z dôvodov a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Nikoho nemožno pozbaviť slobody len pre neschopnosť dodržať zmluvný záväzok.

Podľa čl. 5 ods. 1 dohovoru každý má právo na slobodu a osobnú bezpečnosť. Nikoho nemožno pozbaviť slobody okrem nasledujúcich prípadov, pokiaľ sa tak stane v súlade s konaním ustanoveným zákonom:

a) zákonné uväznenie po odsúdení príslušným súdom;

b) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie osoby preto, že sa nepodrobila rozhodnutiu vydanému súdom podľa zákona, alebo preto, aby sa zaručilo splnenie povinnosti ustanovenej zákonom;

c) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní;

d) iné pozbavenie slobody maloletého na základe zákonného rozhodnutia na účely výchovného dohľadu alebo jeho zákonné pozbavenie slobody na účely jeho predvedenia pred príslušný orgán;

e) zákonné držanie osôb, aby sa zabránilo šíreniu nakažlivej choroby, alebo duševne chorých osôb, alkoholikov, narkomanov alebo tulákov;

f) zákonné zatknutie alebo iné pozbavenie slobody osoby, aby sa zabránilo jej nepovolenému vstupu na územie, alebo osoby, proti ktorej prebieha konanie o vyhostenie alebo vydanie.

Podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru každý, kto bol pozbavený slobody zatknutím alebo iným spôsobom, má právo podať návrh na konanie, v ktorom by súd urýchlene rozhodol o zákonnosti jeho pozbavenia slobody a nariadil prepustenie, ak je pozbavenie slobody nezákonné.

2. Sťažovateľ v sťažnosti namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 17 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru uznesením krajského súdu sp. zn.

5 Tos 42/2006 z 2. mája 2006, ktorým bolo zrušené uznesenie okresného súdu z 9. marca 2006 o prepustení sťažovateľa na slobodu a súčasne bola zamietnutá jeho žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu.

Krajský súd uznesenie z 2. mája 2006 odôvodnil tým, že si osvojil argumentáciu okresného prokurátora obsiahnutú v písomnej sťažnosti v celom rozsahu, podľa ktorej okresný súd v dostatočnej miere pri svojom rozhodovaní neprihliadol na osobu obžalovaného ani na povahu trestnej činnosti, za ktorú je dôvodne stíhaný. V tejto súvislosti poukázal okresný prokurátor v sťažnosti aj na to, že obžalovaný bol v minulosti za násilnú trestnú činnosť 5-krát právoplatne odsúdený a časť uložených trestov odňatia slobody aj vykonal.

V závere odôvodnenia svojho uznesenia krajský súd uviedol:

„Po zvážení všetkých relevantných skutočností dospel krajský súd k záveru, že u obžalovaného J. V. aj v súčasnom štádiu trestného konania sú dané dôvody väzby tak, ako boli konštatované citovaným uznesením o jeho vzatí do väzby. Treba uviesť, že obžalovaný je stíhaný pre trestnú činnosť, pri ktorej poškodenými sú ženy, pričom už v minulosti bol vo vzťahu k viacerým poškodeným – ženám stíhaný, a tiež právoplatne odsúdený pre závažnú úmyselnú trestnú činnosť, medzi iným pre trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák., pre trestný čin vydierania podľa § 235 ods. 1 Tr. zák. i pre trestný čin ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 Tr. zák. Tiež z vyjadrení poškodených M. M. a D. K. vyplýva, že obžalovaný sa v minulosti snažil ovplyvňovať výpovede svedkov vo svoj prospech.

Vychádzajúc z uvedených skutočností dospel krajský súd k záveru, že u obžalovaného J. V. dôvody väzby v zmysle § 67 ods. 1 písm. b), c) Tr. por. nepominuli, a preto zrušil napadnuté uznesenie okresného súdu a žiadosť obžalovaného J. V. o prepustenie z väzby na slobodu zamietol podľa § 72 ods. 2 Tr. por.“

Podstata sťažovateľových námietok v sťažnosti spočíva v tom, že krajský súd svoje rozhodnutie z 2. mája 2006 podľa neho založil na nedostatočne zistenom skutkovom stave, z ktorého následne vyvodil nesprávne právne závery a taktiež v tom, že krajský súd

sa vo svojom rozhodnutí nevysporiadal ani vo výroku a ani v rámci jeho odôvodnenia s jeho žiadosťou o nahradenie väzby sľubom, ktorý bol sťažovateľom nadiktovaný priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní 9. marca 2006.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že sa pri skúmaní obmedzenia osobnej slobody sústreďuje na preskúmanie toho, či k obmedzeniu došlo z dôvodov a spôsobom, ktoré ustanovuje Trestný poriadok, bez toho, aby suploval právomoc a postupy všeobecných súdov (m. m. II. ÚS 76/02).

Právomoc ústavného súdu na ochranu základných práv podľa čl. 17 ods. 2 ústavy vzniká len v prípade, ak sťažovateľ tvrdil a preukázal sám alebo prostredníctvom dokazovania pred ústavným súdom také skutkové okolnosti, ktoré by potvrdili záver o porušení ústavnoprocených princípov upravujúcich ochranu týchto základných práv všeobecným súdom. V žiadnom prípade nepostačuje tvrdenie o tom, že všeobecný súd vo väzobnom konaní (pri vzatí do väzby, rozhodovaní o prepustení z väzby, predĺžení času väzby) nechránil tieto základné práva v súlade s predstavou obvineného (sťažovateľa). Sťažovateľ súčasne nie je oprávnený požadovať, aby ústavný súd opakoval alebo nahradzoval činnosť všeobecného súdu pri rozhodovaní o väzbe sťažovateľa (m. m. II. ÚS 230/02).

Na základe uvedeného možno konštatovať, že len zo samotného tvrdenia sťažovateľa o nesprávnych skutkových a právnych záveroch krajského súdu v rozhodnutí z 2. mája 2006 nemožno vyvodiť záver o porušení ústavnoprocených princípov upravujúcich ochranu v sťažnosti namietaných práv. Pritom práve porušenie ústavnoprávných princípov je predpokladom na vyslovenie záveru o porušení sťažovateľom v sťažnosti označených práv krajským súdom.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti namietal aj to, že krajský súd nerozhodol o jeho žiadosti o nahradenie väzby sľubom, ktorý nadiktoval priamo do zápisnice na hlavnom pojednávaní konanom 9. marca 2006.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že z práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1, 2 a 5 ústavy, resp. z práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru vyplýva, že v prípade ak osoba, ktorej osobná sloboda je pozbavená väzbou, požiada o nahradenie väzby sľubom, súd rozhodujúci o väzbe je povinný sa s touto žiadosťou náležite vysporiadať, pretože v opačnom prípade dochádza k porušeniu označených práv (m. m. I. ÚS 87/04, III. ÚS 240/06).

Z obsahu spisového materiálu okresného súdu v tejto veci ústavný súd zistil, že sťažovateľ na hlavnom pojednávaní konanom 9. marca 2006 požiadal o nahradenie jeho väzby sľubom podľa § 73 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku. Okresný súd uznesením z 9. marca 2006 sťažovateľa prepustil na slobodu. Na základe odvolania okresného prokurátora proti tomuto uzneseniu krajský súd rozhodol 2. mája 2006 o zrušení napadnutého uznesenia okresného súdu a zamietnutí žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu. Z výroku uznesenia z 2. mája 2006 vyplýva, že o žiadosti sťažovateľa o nahradenie väzby sľubom krajský súd nerozhodol a v rámci jeho odôvodnenia sa ňou ani vôbec nezaoberal, hoci jeho povinnosťou bolo o nej meritórne rozhodnúť.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že uznesením krajského súdu z 2. mája 2006 došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 17 ods. 2 ústavy, ako aj jeho práva podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru.

IV.

Podľa čl. 127 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovanie v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo

ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Ústavný súd zo spisového materiálu v tejto veci zistil, že sťažovateľ bol na základe uznesenia okresného súdu zo 14. júla 2006 prepustený na slobodu (príkaz na prepustenie sťažovateľa bol okresným súdom vydaný 18. júla 2006).

Vzhľadom na uvedené možno konštatovať, že sťažovateľ už prepustenie na slobodu, ktorého sa domáhal aj prostredníctvom svojho návrhu na zrušenie uznesenia z 2. mája 2006 v konaní pred ústavným súdom, dosiahol, a preto sa rozhodovanie o jeho návrhu v tejto časti stalo bezpredmetným.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa sťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti žiadal aj o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 250 000 Sk z dôvodov uvedených vo svojej sťažnosti.

Podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je už možné napraviť. To znamená, že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu (I. ÚS 15/02).

Ústavný súd pri rozhodovaní o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia podľa § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde považoval za primerané priznať sťažovateľovi finančné zadosťučinenie v sume 20 000 Sk. Pri svojom rozhodovaní ústavný súd zohľadnil povahu tejto veci a konkrétne okolnosti tohto prípadu, predovšetkým však prihliadol na skutočnosť, že ústavný súd sa stotožnil so sťažnosťou sťažovateľa len v časti, v ktorej namietal porušenie svojich práv v súvislosti s nerozhodnutím o jeho návrhu na nahradenie väzby sľubom, ako aj skutočnosť, že sťažovateľ bol na základe uznesenia okresného súdu zo 14. júla 2006, t. j. po dvoch mesiacoch od rozhodnutia krajského súdu z 2. mája 2006 prepustený na slobodu.

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v dôsledku právneho zastúpenia pred ústavným súdom advokátkou JUDr. Z. C. Ústavný súd pri priznaní trov konania vychádzal z výšky priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za I. polrok 2005, ktorá bola 16 381 Sk. Úhradu priznal za dva úkony právnej služby (prevzatie a prípravu zastúpenia a podanie sťažnosti), a to v súlade s § 1 ods. 3, § 11 ods. 2 a § 14 ods. 1 písm. a) a c) vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“), a to každý úkon po 2 730 Sk, t. j. spolu 5 460 Sk, čo spolu s režijným paušálom 2 x 164 Sk (§ 16 ods. 3 vyhlášky) predstavuje sumu 5 788 Sk.

Priznanú úhradu trov právneho zastúpenia v sume 5 788 Sk je okresný súd povinný zaplatiť na účet právnej zástupkyne sťažovateľa (§ 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 149 Občianskeho súdneho poriadku).

Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. apríla 2007